

πραγματικῆς υπάρξεως αὐτῆς. Μεταξὺ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀναφέρουσιν οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σημειοῦμεν ἐνταῦθα μόνον τὴν δίκην τῶν μυῶν τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ Αὐγουστοδούνου (Autun), τὴν ὁποῖαν περιγράφει ὁ περιώνυμος πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου τῶν Παρισίων De Thou καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ἔλαβε μέρος ὡς δικηγόρος ὁ Chassanée, ὁ μετὰ ταῦτα πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου τῆς Προβεγκίας (Provence)· ἐρανίζομεθα τὴν περιγραφὴν ταύτην ἐκ τινος ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἄρθρου τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων Berriat-Saint-Prix. «Κατὰ τὰ ἔτη 1522-1530 οἱ μὺς τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ Αὐγουστοδούνου εἶχον ἐπὶ τοσοῦτον πολλαπλασιασθῆ, ὥστε εἶχον ἐρμώσει τοὺς ἀγροὺς καὶ καταστῆσαι σχεδὸν ἐπικείμενον τὸν κίνδυνον γενικῆς σιτοδείας. Ἀφοῦ τὰ πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν ὀλεθρίων τούτων ζῶων ἀνθρώπινα μέσα ἐφάνησαν ἀνεπαρκῆ, παρεκάλεσαν οἱ κάτοικοι τὸν ἐκκλησιαστικὸν δικαστὴν (official) τῆς Ἐπισκοπῆς νὰ ἀφορίσῃ αὐτά. Ἀλλὰ δὲν ἤθελον θεωρήσει ἀρκετὰ ἰσχυράν τὴν ἀπόφασιν τὴν μέλλουσαν νὰ βίβῃ κατὰ τῶν ζῶων τούτων τοὺς κεραυνοὺς τῆς ἐκκλησίας, ἐὰν δὲν διεξηγάγετο ἡ ὑπόθεσις δι' ὧν τῶν ἀπαιτουμένων δικανικῶν διατυπώσεων. Κατὰ συνέπειαν ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἐπίτροπος (promoteur) ἤτοι εἰσαγγελεὺς ἢ δημόσιος κατήγορος παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς δικαστηρίοις) ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τοὺς τύπους ἐναντίον τῶν μυῶν. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς δικαστὴς διέταξε νὰ κλητευθῶσιν οὗτοι, ὅπως ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον αὐτοῦ. Παρελθούσης τῆς πρὸς τοῦτο δοθείσης προθεσμίας, ἐννοεῖται χωρὶς νὰ παρουσιασθῶσιν οἱ κλητευθέντες, ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἐπίτροπος κατώρθωσε νὰ λάβῃ κατ' αὐτῶν τὴν πρώτην ἐρήμην ἀπόφασιν καὶ ἐζήτησε νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν, διότι, κατὰ τὸν διαδικαστικὸν νόμον τῆς ἐποχῆς, ἦσαν ἀναγκαῖαι πολλαὶ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις διὰ τὴν ὁριστικὴν καταδικὴν τοῦ φυγοδίκου. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς δικαστὴς στοχαζόμενος, διὰ οἱ κατηγορούμενοι ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐκυτοὺς, ὠνόμασεν εἰς αὐτοὺς αὐτεπαγγέλτως δικηγόρον τὸν Chassanée. Οὗτος, ἔνεκα τῆς κατὰ τῶν ἀλλοθῶν πελατῶν αὐτοῦ γενικῆς καταφορᾶς, κατέφυγεν εἰς ἀναβλητικὰς ἐνστάσεις διὰ νὰ δώσῃ οὕτω καιρὸν εἰς τὴν κατ' αὐτῶν πρόληψιν νὰ διαλυθῇ. Ἰσχυρίσθη ὅθεν πρῶτον, ὅτι, τῶν μυῶν διεσπαρμένων ὄντων εἰς μέγαν ἀριθμὸν κωμῶν, μία μόνη κλῆσις δὲν ἦτον ἀρκετὴ διὰ νὰ εἰδοποιηθῶσιν ὅλοι νομίμως, ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε νὰ γίνῃ πρὸς αὐτοὺς δευτέρα κλήτευσις· αὕτη δὲ νὰ τοῖς κοινοποιηθῇ διὰ δημοσιεύσεως γενομένης ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος

εἰς ἐκάστην ἐνορίαν. Εἰς τὸ τέλος τῆς μακρᾶς προθεσμίας, τὴν ὁποῖαν ἐχορήγησεν εἰς αὐτὸν ἡ ἐνστάσις αὕτη, ὁ περίφημος δικηγόρος ἐδικαιολόγησεν ἐκ νέου τὴν μὴ ἐμφάνισιν τῶν πελατῶν αὐτοῦ στηρίζων διὰ μακρῶν τὴν δικαιολογίαν εἰς τὸ μακρὸν ἅμα καὶ δυσχερὲς τοῦ ταξιδίου, εἰς τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξέθετεν αὐτοὺς ἀναγκαιῶς ἔνεκα τῶν γάτων τῶν θανασίμων ἐχθρῶν αὐτῶν, οἵτινες παρεμόνεον αὐτοὺς καθ' ὅλας τὰς διόδους κτλ. Ὅταν αἱ ἀναβλητικαὶ ἐνστάσεις ἐξητηλήθησαν ἡτιολόγησε τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ διὰ λόγων καὶ σκέψεων ὑπαγορευομένων παρὰ τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς πολιτικῆς· ὑπάρχει, εἶπεν, ἀδικώτερον τι τῶν γενικῶν τούτων προγραφῶν, αἵτινες προσβάλλουσιν ἀθρόως τὰς οἰκογενείας; αἵτινες τιμωροῦσι τὰ τέκνα διὰ τὰ κακουργήματα τῶν γονέων; αἵτινες περιλχιδάνουσιν ἀδιαστόλως ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἡ βρεφικὴ ἡλικία καὶ τὸ ἔσχατον γῆρας καταστραίνει ἐπίσης ἀνικάνους νὰ πράξωσιν ἐγκλήματα; κ.τ.λ. κ.τ.λ. . . . Εἶναι περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἐπὶ πλέον τὴν εὐγλωττον ταύτην δικηγορίαν. Ὅσον διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστοῦ, ὁ De Thou δὲν μᾶς λέγει ὁποῖα ἦτον· εἶναι ὅμως πολὺ πιθανόν, ὅτι δὲν ἦτον εὐνοϊκὴ πρὸς τοὺς δυστυχεῖς πελάτας τοῦ περιφήμου Γάλλου δικηγόρου (2).

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΟΥΘ,

ἢ

τὰ ἦθη τοῦ αἰῶνος,

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ.

(Συνέχεια ἐκ τῶν Ἀριθ. 10, 11, 12, 13 καὶ 14.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

*Αἱ ἐντὸς τριῶν ὥρῶν τέσσαρες μεγάλαι περιπέτειαι
τῆς ποτὲ ἀδελφῆς μου.*

Μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς υγείας μου ἐπληροφορήθη ἀκολούθως ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Μαλουκάτου καὶ Λιγαρίδου ὁμιλιῶν διαφόρων ἐπισήμων ὑποκειμένων, ὅτι ἡ ἐν Παρισίοις ληστεύσασά με ἐκείνη ἀπατεῶν, καταντήσασα ἐπὶ τέλους εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχῆς τῆς εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἀφίξεως αὐτῆς, τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας ὧν τῶν κατοίκων, ὅτι διηγουμένη αὕτη περὶ ἐαυτῆς, ποτὲ μὲν ὅτι κατήγετο ἀπὸ τοὺς Σάχας τῆς Περσίας, ποτὲ δὲ ἐξ ἡγεμονικῆς τινος οἰκογενείας τῶν Ἰνδιῶν, ποτὲ δὲ ὅτι ἦτο θυγάτηρ ἐπισήμου τινος λόρδου τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἄλλοτε χήρα Πρίγκιπός τινος Ἰταλοῦ, εἶχεν ἐλκύσει διὰ τῶν συγκεχυμένων καὶ ἀντιφατικῶν αὐτῆς μύθων, τὴν περιέργειαν τῶν κατοίκων τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ὅλοι

(2) Berriat-Saint-Prix, article de la *Thémis* ou bibliothèque de jurisconsulte.

σχεδὸν ἐπεθύμουν νὰ μάθωσι τὸ ἔθνος, τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν θρησκείαν τοῦ ἄλλοκότου τούτου γραϊδίου, περὶ τοῦ ὁποίου τίποτε ἄλλο δὲν ἐγνώριζον, εἰμὴ μόνον ὅτι δὲν ἦτο νόμιμος σύζυγος τοῦ προξένου τῆς Νεαπόλεως· ἂν δὲ καὶ ἐπὶ τέλους τὸ κοινὸν ὑποπτεύθῃ ἐκ τινων λόγων καὶ κινημάτων αὐτῆς, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ἐπρέσβευσε ποτε τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, ἀλλ' εἶχε γεννηθῇ ὑπὸ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, τὰ περιπλέον ὅμως τῆς ιστορίας αὐτῆς ἔμενον μυστηριωδῶς πῶς κεκαλυμμένα. Ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος τοῦ λεγομένου συζύγου αὐτῆς προξένου τῆς Νεαπόλεως, ἐπελθὼν κατὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον διατριβὴν ἡμῶν, ἀνεκάλυψε μέγα μέρος τῆς ἀληθοῦς ιστορίας τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ ἰδίως ἐβεβαίωσε τὴν ἀμφιβαλλομένην θρησκείαν αὐτῆς· διότι ὁ πρόξενος τῆς Νεαπόλεως, ἐννοήσας τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ θέλων νὰ ἐγκαταλείπῃ εἰς τὴν γυναῖκα μετὰ τῆς ὁποίας συνέζησε τοσαῦτα ἔτη χρηματικὴν περιουσίαν καὶ κοινωνικὴν τινα ὑπαρξίν διὰ τῆς ἐν αὐτῇ διατηρήσεως τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἰδὼν πλησιάζοντα τὸν θάνατον, προσεκάλεσε τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱερεῖς τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ συζεύξωσιν αὐτὸν εἰς γάμον μετ' αὐτῆς· ἀλλ' οὗτοι γνωρίζοντες ἀκριβῶς τὴν μυστηριώδη ἱστορίαν καὶ καταγωγὴν τῆς Δεσποίνης ταύτης, ἠρνήθησαν νὰ συζεύξωσιν εἰς γάμον Ἑβραίαν γυναῖκα μετὰ Χριστιανοῦ, ἐκτὸς ἂν αὕτη συγκατένευε προηγουμένως νὰ βαπτισθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς δὲν ἐπέτρεπεν οὐδεμίαν ἀναβολὴν, διότι ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου καταλαβοῦσα ἤδη τὸν πρόξενον ἐβεβαίωε ὅτι μετὰ τινος ὥρας οὗτος ἀποθνήσκει, ἡ προξένισσα συγκατένευσεν ἀμέσως εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ οὕτως ἐν διαστήματι τριῶν ὥρων ἡ παράδοξος αὕτη Δέσποινα κατηχήθη εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, ἐβαπτίσθη, ἐνυμφεύθη καὶ ἐχόρευσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Ὁ Λιγαριδὴς συγγράφει τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν συμμόρ.

Κατὰ τὴν προπαραμονὴν τῆς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀναχωρήσεως ἡμῶν εἶχεν ἀρχήσῃ νὰ πνῆ πρῶταν τινὰ ὁ ἀπὸ μεσημβρίας ἐρχόμενος πινηρὸς καὶ θερμὸς ἄνεμος, ὁ ὑπὸ τῶν κατοίκων χαμσὶν (α) ὀνομαζόμενος· ὁ ἄνεμος οὗτος ὁμοιάζων λάβαν ἐξερχομένην ἀπὸ ἐκκαιομένης καμίνου, σκοτίζων τὸν ἀέρα διὰ τῆς ἁμμου τὴν ὁποίαν συνεπιφέρει ἐκ τῆς ἐρήμου, ἁμαυρῶν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ δίδων εἰς ὅλην τὴν ἀτμοσφαῖραν νεκρικὴν ὄψιν, ἥθελεν εἶσθαι θανατηφόρος εἰς τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, ἐὰν ἡ ὀλεθρία αὐτοῦ

πνὸὴ διήρκει ἐπὶ πολὺ. Κατὰ θεῖαν ὁμῶς πρόνοιαν ἡ διάρκεια τοῦ κατασρεπτικοῦ τούτου ἀνέμου οὐδέποτε ἐκτείνεται περισσότερον τῶν 24 ὥρων. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ μάλιστα οἱ ξένοι, διὰ ν' ἀποφύγωσι τὰς ὀλεθρίας αὐτοῦ προσβολὰς, πρέπει νὰ κατακλεισθῶσιν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, ἐμποδίζοντες, ὅσον τὸ δυνατόν, τὴν συναφὴν τοῦ ἀέρος τῶν δωμάτων μετὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου χαμσὶν μεμιασμένου ἀέρος τῆς ἀτμοσφαίρας.

Οἱ δεσπότες μου λοιπὸν εἰδοποιήθησαν περὶ τούτου ὑπὸ τοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος καὶ κλείσαντες τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα ἔμενον ἐντὸς τῆς οἰκίας δι' ὅλης ἐκεῖνης τῆς ἡμέρας· ἐπομένως ὁ Λιγαριδὴς μὴ ἔχων τί νὰ πράξῃ, ἐνεθυμήθη, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Εὐρωπαίων περιηγητῶν, νὰ συντάξῃ τὸ ἡμερολόγιον τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιηγήσεως αὐτοῦ· ἐξαπλώσας λοιπὸν ἐπὶ μεγάλῃς τραπέζης τὸν τοπογραφικὸν χάρτην τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ συνάξας περὶ ἑαυτὸν πλῆθος βιβλίων διαφόρων Ἀγγλων καὶ Γάλλων περιηγητῶν, ἤρχισε νὰ φυλλομετρεῖ τὰ βιβλία καὶ νὰ παρατηρῇ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰς διαφόρους θέσεις καὶ μνημεῖα τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἀκολούθως διέτρεξε λεπτά τινα τὸν θάλαμον χειρονομῶν ἄλλοκότως καὶ μετ' ἀπορίας, ἔπειτα μὲ ἐνευσε νὰ καλέσω τὸν ὑπνέτην, τὸν ὁποῖον διέταξε νὰ κράξῃ ἐκεῖ τὸν ξενοδόχον ἡμῶν Ἀγκόπην, Ἀρμένιον τὸ γένος, καὶ τὸν ὑπάλληλον τοῦ Ἑλληνικοῦ προξενείου Σολεϊμάν Ἀγᾶ. Ἐλθόντων δὲ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους, ἐπίσης κατὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν συνήθειαν, ὁ Λιγαριδὴς ἐξελέξατο ὡς συμβούλους τῶν περὶ Ἀλεξανδρείας σπουδαίων ἀπομνημονευμάτων αὐτοῦ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Μαλουκάτου ἤρξατο μετ' αὐτῶν τὴν ἀκόλουθον ὁμιλίαν.

Ἐπεθύμουν, εἶπε πρὸς τὸν ξενοδόχον Ἀγκόπην, νὰ γράψω σπουδαῖά τινα ἀπομνημονεύματα περὶ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης τῆς Αἰγύπτου κατὰ τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν μου· εἰς τοῦτο δὲ νομίζω ὅτι ὑμεῖς οἱ δύο εἰσθε οἱ καταλληλότεροι εἰς τὸ νὰ μὲ βοηθήσητε εἰς τοῦτο διὰ τῶν ἀκριβῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας διὰ τῆς πολυχρονίου ἐνταῦθα διαμονῆς ὑμῶν ἀπεκτήσατε ἐβέβαια ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Θέλετε δηλαδὴ, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος, νὰ συντάξητε τὸ ἡμερολόγιον τῆς εἰς Αἴγυπτον περιηγήσεως ὑμῶν· καὶ κατὰ τοῦτο ὅχι μόνον δύναμαι νὰ δώσω πρὸς ὑμᾶς τὰς ἀκριβεστεράς ὁδηγίας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπαλλάξω τοῦ κόπου τῆς συντάξεως· διότι ἔχω συντεταγμένον τὸ ἡμερολόγιον τῆς περιηγήσεως τῆς Αἰγύπτου, τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ Γάλλοι καὶ Ἄγγλοι περιηγηταὶ λαμβάνοντες παρ' ἐμοῦ ἀντιγρά-

(α) Χαμσὶν δηλοῖ ἐν τῇ Ἀραβικῇ γλώσσῃ πενήκοντα· ἂνιμά-σθι δὲ ὁ ἄνεμος οὗτος χαμσὶν, ὡς πνέει ἐκ διαλεμμάτων κατὰ τὴν πεντηκστήν τοῦ Πάσχα.

φουσι, μεταβάλλοντες ἕκαστος τινὰ κύρια ὀνόματα, τὰς ἡμερομηνίας καὶ τινας φράσεις· καὶ ταῦτα λέγων ἔτρεξε καὶ ἔφερε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑπόδειγμα Εὐρωπαϊκοῦ τῆς Αἰγύπτου ἡμερολογίου.

Καὶ ὁ μὲν Λιγαρίδης λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ βιβλίον ἐφυλομέτρει αὐτὸ μετὰ γελοιῶς σοδαράς σπουδῆς· ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα καὶ ἐνθυμηθεὶς τὰς ποτὲ ὁμοίας φύσεως κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Τουρκίαν περιηγήσεις μου, τὰ πρὸς τοῦτο βοηθήματά μου ἐκ τῶν διὰ τοῦ Ἀδν-Γκιουρουμῆ καὶ Ἀβραμάτζου ἐν Σμύρνῃ συλλεχθέντων πηγῶν πρὸς σύνταξιν τοῦ περιφήμου συγγράμματός μου, καὶ τὰ ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ ἀρπαγέντα μοι χρήματα, ἐσέναζον βλέπων τὸν δεσπότην μου Λιγαρίδην κυριευμένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς μωρίας, καὶ ἐφοδούμην μήπως καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ τέλος τῶν σπουδαίων αὐτοῦ περιηγήσεων ἀπαντήσῃ Κομητέεσσαν τινά, ἄγνωστον ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ τινὰ προγαστορά ξενόδοχον, οἵτινες νὰ προμηθεύσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἀξιώθῃ τῶν εὐγενῶν φιλοφρονήσεων εἰσαγγελέως τινος τοῦ συρμοῦ.

Ἐν τούτῳ ὁ Λιγαρίδης εἶχεν εὐχαρισθηῇ μεγάλως εἰς τὰ σπουδαῖα ἐμπεριεχόμενα, τὰ ὅποια ἐπιτροχάδην παρέτῃρσεν ἐν τῷ ῥηθέντι ὑποδείγματι Εὐρωπαϊκοῦ ἡμερολογίου, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ξενόδοχον, ἔχει καλῶς, εἶπεν, ὡς πρὸς τοῦτο· ἀλλὰ μένει εἰσέτι δυσκολία τις εἰς τὴν ὁποίαν θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃ. Γνωρίζεις ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι περιηγηταὶ συνεθίζουσι νὰ ἐγγράφωσι καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπὶ τῶν μνημείων τὰ ὅποια ἐπεσκέφθησαν, ἢ υποθέτουσιν ὅτι ἐπεσκέφθησαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐπεθύμουν νὰ ἐγγράψω καὶ ἐγὼ τὸ ὄνομά μου ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας τῶν Πυραμίδων, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς στήλης τοῦ Πομπηίου καὶ ἐπὶ τῆς βελόνης τῆς Κλεοπάτρας, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ εὖρῃς ἐπιτήδειόν τινα ἐργολάβον, ὅστις διὰ πληρωμῆς νὰ ἐγχαράξῃ ὡς ἐκ μέρους μου τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας. Ὅσον κατὰ τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ ξενόδοχος, ὁ φίλος μου Σολεϊμὰν Ἀγᾶς γνωρίζει Ἰουδαῖόν τινα, ὅστις ἔχει τοῦτο ὡς ἐπάγγελμα, λαμβάνων ἀνὰ ἑν δίστηλον δι' ἑκάστον χαρακτῆρα, μετρίαν τινα πληρωμὴν διὰ τὰ ἔξοδα καὶ τοὺς κόπους αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἕκαστος Εὐρωπαῖος περιηγητὴς θελήσῃ νὰ φιλοδωρήσῃ αὐτόν. Γράψατε λοιπὸν ἐπὶ χάριτος τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας διὰ νὰ ἀπέλθῃ ἀμέσως καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἀκριβοῦς αὐτῶν ἐγχαράξεως ἐπὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων τῆς Αἰγύπτου. Ἐν τῷ χειρογράφῳ μου μάλιστα εὐρίσκονται πρὸς τὸ τέλος διάφοροι τοιαῦται ἐπιγραφαὶ ἐπισήμων Εὐρωπαϊκῶν περιηγητῶν, ἐξ ὧν δύνασθε νὰ ἐκλέξετε ὅσας θέλετε.

Ὁ Λιγαρίδης ἔδειξε μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν ἐξομάλυνσιν τῆς δυσκολίας ταύτης, καὶ ἐξετάσας κατ' ἐπανάληψιν ὅλας τὰς ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐπιγραφὰς, ἀντέγραψε τρεῖς, τροποποιήσας αὐτάς κατὰ μέρος, καὶ στραφείς πρὸς τὸν ξενόδοχον Ἀγκόπην εἶπε πρὸς αὐτόν, νὰ κράζωσιν ἐκεῖ καὶ τὸν Ἰουδαῖον ἐργολάβον, διὰ νὰ διαπραγματευθῶσι μετ' αὐτοῦ, περὶ τῆς ἐγχαράξεως αὐτῶν ἐφ' ἑκάστου τῶν τριῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων τῆς Αἰγύπτου. Αἱ δὲ ἐκλεχθεῖσαι καὶ τροποποιηθεῖσαι ἐπιγραφαὶ ἦσαν αἱ ἀκόλουθοι.

Ἡ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς παρὰ τὸ Κάϊρον μεγάλης πυραμίδος.

Λιγαρίδης ὁ τοῦ Βέρια, ἀνέβη ἐνταῦθα πρῶτος πᾶντων τῶν περιηγητῶν τοῦ κόσμου· 25 Ἀπριλίου 1835.

Ἡ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ στήλης τοῦ Πομπηίου.

Λιγαρίδης ὁ τοῦ Βέρια ἀνέβη ἔφιππος ἐνταῦθα· 23 Ἀπριλίου 1835.

Ἡ ἐπὶ τῆς βελόνης τῆς Κλεοπάτρας.

Λιγαρίδης ὁ τοῦ Βέρια ἐπισκεφθεὶς τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀνεκάλυψε, βοηθείᾳ τῶν εἰς τὸν πολιτικὸν καὶ ἐμπορικὸν κώδικα σοφῶν σχολῶν τοῦ Δουραντῶρος καὶ Παρδεσσίου, ὅτι ἡ βελὸν ἂν ἦτορ ἐκείνη, δι' ἧς ἡ Κλεοπάτρα ἔγραπτε τὰ ὑποκάμισα τοῦ Καίσαρος· 25 Ἀπριλίου 1835.

Ὁ ξενόδοχος Ἀγκόπης λαβὼν τὰς τρεῖς ταύτας ἐπιγραφὰς, καὶ μετρήσας τὰ στοιχεῖα καὶ εὐρών αὐτὰ μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως 342, ἐξηκολούθησε τὴν εἰς Ἀραβικὴν γλῶσσαν μετὰ τοῦ Σολεϊμὰν Ἀγᾶ καὶ τοῦ ἐργολάβου Ἰουδαίου περὶ ἐγχαράξεως αὐτῶν διαπραγματεύσιν, καὶ μετὰ τινας δῆθεν φιλονεικίας καὶ χειρονομίας, μεταξὺ τῶν τριῶν τούτων ἐντίμων ὑποκειμένων, στραφείς πρὸς τὸν Λιγαρίδην, τέλος πάντων, εἶπεν, ἐμείναμεν σύμφωνοι ν' ἀναλάβῃ ὁ Σολεϊμὰν Ἀγᾶς τὸ ἔργον τῆς ἐγχαράξεως τῶν τριῶν τούτων ἐπιγραφῶν κατ' ἀποκοπὴν διὰ μόνον πεντακόσια δίστηλα, συμπεριλαμβανομένων ἐν τῇ ποσότητι ταύτῃ ὅλων τῶν ἐξόδων τῆς ἐγχαράξεως, ὁδοιπορίας, κόπων καὶ τοῦ πρὸς τὸν ἐργολάβον συνήθους δώρου· ἡ δὲ πληρωμὴ αὕτη εἶναι μετριοτάτη, καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι οὐδέποτε περιηγητὴς ἐπλήρωσεν εὐθηνότερα.

Ὁ Λιγαρίδης καὶ τοι εὐρών μετριοτάτην τὴν χρηματικὴν ταύτην πληρωμὴν, ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῆς ἐγχαράξεως τῶν τριῶν τούτων ἐπιγραφῶν μέλλουσαν νὰ προκύψῃ αἰώνιον δόξαν, ἀναλογιζόμενος ὅμως ὅτι ὁ μὲν θεῖος αὐτοῦ Μαλουκάτος δὲν ἤθελε χορηγήσῃ ποτὲ εἰς αὐτόν τοσαύτην ποσότητα χρημάτων πρὸς ἀπόκτησιν τοιοῦτου εἶδους δόξης, αὐτὸς δὲ δὲν εἶχεν ὑπὸ τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τοσαύτην χρηματικὴν ποσότητα, περιέπεσεν εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἐνεκα τοῦ νέου τούτου προσκόμματος. Ἀλλ' ἡ μεγαλόνοια τοῦ Ἀρμενίου ξενόδοχου, τοῦ Ἰουδαίου ἐργολάβου καὶ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Ἑλληνικοῦ προξενείου, συνδιαλεχθέντων ἐκ νέου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐξοικονόμησε καὶ ταύτην τὴν δυσκολίαν, καὶ συνεφωνήθη νὰ δώσῃ ὁ Λιγαρίδης πρὸς τὸν ξενόδοχον Ἀγκόπην συναλλαγματικὴν 500 διστήλων, πληρωτέαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ αὐτοῦ Μαλουκάτου, μετὰ τόκου πρὸς 20 μόνον τοῖς 0|0 μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς· οὗτος δὲ νὰ ἐγγυηθῇ ἰδιαίτερώς πρὸς τὸν Ἰουδαῖον ἐργολάβον περὶ τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ.

Ὁ Λιγαρίδης ἐνθυμηθεὶς ὅτι καὶ ἄλλοτε ὁ φίλος καὶ συμπολίτης αὐτοῦ δικηγόρος Πηγαδοστομίδης ἔδωκεν εἰς αὐτόν παρομοίαν συμβουλήν, ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασιν, καὶ γράψας καὶ υπογράψας τοιαύτην συναλλαγματικὴν ἐνεχείρισεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἀρμένιον ξενόδοχον· καὶ οὕτως οἱ τρεῖς συμβοητοὶ τῶν εἰς Αἴγυπτον περιηγήσεων τοῦ Λιγαρίδου ἀνεχώρησαν διὰ νὰ φροντίσωσιν ἀμέσως περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς παραγγελίας αὐτοῦ. (ἀκολουθεῖ.)